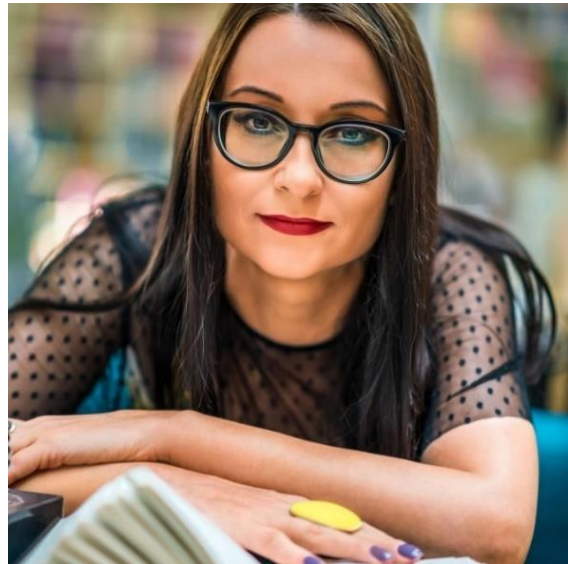

NICOLETA DABIJA

POEME CRETANE

râul

ochii uluiți de ape
s-au scaldat și-n recele partnach
râu mai frumos n-au văzut
râu mai crud n-au văzut
râu mai alb n-au văzut
nici mai grăbit... spre moarte
spre moartea unei trecătoare prin chei.
scufundarea ei vie
doar o clipă
și-un colorit ușor de roză
a tulburat laptele înghețat
apoi nimic

seara de la fereastra cu trandafiri galbeni
o altă femeie din întâmplare
vede cum muntele
mai naște un duh fabulos
de dăruit curând cerului

1 iulie 2019, Garmisch-Partenkirchen

Egeea, spitalul meu de psihiatrie

Cel mai frumos trup îl port în septembrie,
înviat de apele Cretei, poleit de soare,
mă despart de el târziu, spre iarnă.

Șerpi galbeni, război la capătul Egeei,
corurile de cicade cer socoteală,
nelămurite, ne sunt solidare.

Când nu mai intrăm unul în balamalele celuilalt,
luna întinde covor de lumină pe suprafața mării.
Dimineața, e rândul Egeei
să ne spele măștile ieftine
până dă de chipul profund, de iubire.

Egeea, spitalul meu de psihiatrie,
singurul sanatoriu în care ard să fiu închisă.
Ca o torță, deasupra a toate.
Numai luna rămâne rece. Fiecare cu raiul ei.

Extaz tribal, de jur-împrejurul sufletului,
fulgerele ce explodează într-un cer violet,
Creta le face pe toate posibile.

Pândesc sclipirea din ochii aproapelui,
devin dumnezeul clipei.
Și de ce veșnicia m-ar tenta?

Ca o caracatiță, răul lumii strânge.
Să mă cufund în mare,
să las râurile de catran să-mi sfâșie pieptul,
să curgă, să curgă, apoi
cu prosopul imaculat îmi voi șterge îndelung
pielea de agresivitate.

Eu sunt nebuna care crede în mare,
și în zbaterea ei. Într-o zi va izbuti,
va înghiți pământul,
iar atunci voi fi în sfârșit ea, Zeița.
Frunzele de palmier, ultimele bocitoare
ale apropiatului surghiun...

Adio, Creta, răsărit de zei și poezie!

Septembrie 2018

Lumânările lui Kavafis îmi aprind Creta

Pământul vechi al Cretei
și trupul nou, de aluat comun
aprinse amândouă
de stinsele lumânări ale poetului Kavafis.

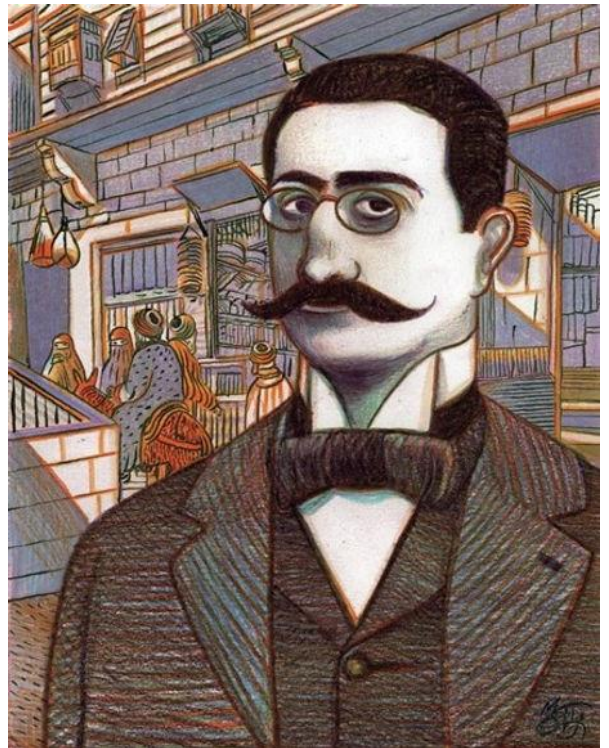
Dumnezeu renunță noaptea la stele.
Le aruncă, ca pe niște hârtii mototolite
în apele Cretei.

Dimineața, se preface ordonat.
Își pune norii în sertarele cerului
(să nu vedem ce a scris peste noapte),
apoi se bărbierește în oglinda mării
și zâmbește: bine mi-a ieșit!

„Vino să vezi o pasăre!”
Doamne, ce puține și mute mai sunt!
Ți se face dor de acasă...

Femeia își atinge privirea de mare
Degetele ei au dinainte gust de sare.

Marțea, o altă marți, după un an,
Și marea iar se joacă cu fata de-a moartea.
Luna, ca un ochi de pisică, Lucește, lucește în
Noaptea cretană. Numai pupilele albe-ale
insulei Îi fac cu ochiul lunii pline, din felinare.
Fetița cu unghii roșii și chip nesănătos, cum o
mângâie bărbatul acela, și în spatele ei își
linge buzele a amintiri recente...
Marea se face ligheanul

părinților mei în care îmi înmoi iar picioarele
și mi-e frică, și mi-e rușine.

Micuțule rus, pescuiește-mi cu plasa ta
fosforescentă amintirea aceasta.
Și așa pește cu ea azi, nu prinzi.
Bobocul de oleandru
Miroase a vlăstar de vie, mă duce în două
timpuri deodată, dealtădată.

Cât soarele strălucește,
oamenii calcă nepăsători marea.
Norii scriși de Dumnezeu cu câteva nopți
În urmă dau apei o strălucire de oțel fin.
O mână de lame sunt aruncate în mare.
Rămân atentă, să nu pierd
gâtlejurile însângerate, sfâșiate, răzbunarea
pentru pângărirea cotidiană.

Miroase Creta a
smochin, și atâtea femei asemeni nevastei de acasă...

Pe o piatră trasez un **N**.

De la numele meu,
de la nimeni. Îmi sunt nesuferită azi, sunt
cățelușa din trecutul meu nesuferit.

Două umbre se îmbrățișează peste crucea lui
Kazantzakis. E sâmbătă.

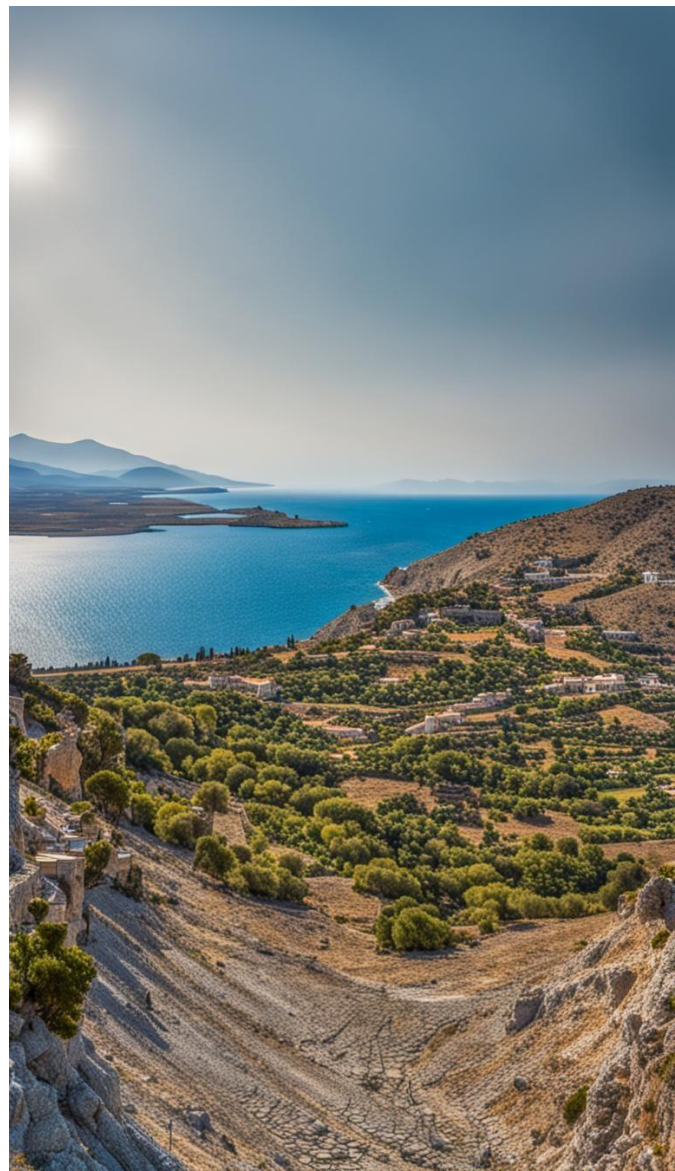
Plânsul e semnul plus. Dragostea e o floare
În grădina casei
E libertatea de dincoace de gardul Cretei.
Bobocul din trup se deschide în insula
fără trandafiri.

Extazul, un suflu de ciocolată,
Extazul, o baclava scăldată-n miere,
Extazul din balcon.

Furtuna din trup închide cercul.
În prima zi a lumii cretane a fost marea.

Kavafis, Kavafis, aprinde o
Lumânare și stinge-o, pentru poemul meu.

*o funie neagră
liniștind
un grumaz înflorit*

Altminteri

ați purtat vreodată în brațe un trup gata să moară,
l-ați ridicat cu încredere, pentru o gură în plus de aer,
l-ați culcat deznădăjduiți, pentru o porție finală de durere,
l-ați privit, greu, galben și rânced, oglindind pământul
și visele părăsindu-i deodată pupilele mari de-
ntuneric?
nu? atunci poate ați înțeles o clipă frumusețea
din ropotul ploii în colbul fierbinte
din patru pernițe feline traversând parchetul
ori mâna caldă a unui bărbat ispitind viața
poate ați simțit.
altminteri, nu veți ști niciodată
de ștreangul cui atârână
cumplita veșnicie promisă.

SAGA Publishing 2023

Ilustrații- Programe AI

